

ת"פ 56726/10 - מדינת ישראל נגד מ.ע, א.ע

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 13-10-56726 מדינת ישראל נ' ע (עוצר) ואח'
בפני כב' השופטת אליאנה דניאל

המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשמים 1.מ ע (עוצר)
2.א ע (עוצר)

nocchim:

המאשימה וב"כ עוז נגה מזור שגב בא כוח הנאשם 1 עוז הילה נאו

בא כוח הנאשם 2 עוז אבי חימי

הנאשמים בלויו שב"ס

הכרעת דין

מבוא

1. נגדי הנאשמים הוגש כתב אישום מתוקן המיחס להם ביצוע עבירות של תקיפה סתם בצוותא, בגיןו לס' 382 (א) ביחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין, התשל"ז- 1977 (להלן: "החוק"), ואימומים בגיןו לסעיף 192 לחוק.

2. על פי עובדות כתב האישום, הנאשמים הינם אב ובנו, ובהतאםה - סבה ודודה של המתלוונת, א.ע. נטען כי ביום 14.10.2013 בשעה 23:00 לערך שבו א וסבתה לביתן לאחר קניות לחג. הנאשם 1, סבה של המתלוונת ניגש אליהן, שאל היכן היי, והחל לקלל **"טפו עלייך"** ולצעק על המתלוונת. המתלוונת רצתה לעזוב את הבית, אז דחף אותה הנאשם 1 לכיוון הבית וסגר את הדלת, תוך שהוא אומר לה **"אל תצאי"**. המתלוונת החלה לצעק, ונางם 1 שם את ידו על פיה במטרה להשתיקה. בשלב זה הגיעו

נאשם 2, דודה של המתלוננת, וצעק לעברה "**אני לא מפחד ממשטרה ולא מפחד אחד, תשבי פה כמו כלבה**". המתלוננת ביקשה ללקחת את ילדיה ולכלכת, ובתגובהו נאשם 2 דחף אותה אל עבר הספה. משניותה המתלוננת הגיעו לטלפון הננייד בכדי להזעיק את המשטרה, תפס נאשם 2 ברגלה באמצעות רגליו על מנת למנוע ממנו לזוז, לפת ידו סיבוב צוואריה בחזקה והחל לחנוק אותה, תוך שהוא אומר "**תמומתי תמומתי, אני לא מפחד מפחד אחד**". בהמשך הלם באגרופיו בגופה ובראשה.

או אז התקרב נאשם 1 לעבר המתלוננת, שיחזר את אחיזתו של נאשם 2 מצוואריה, אחז בכריות ושם אותה על פניה של המתלוננת תוך שהוא אומר לה - "**תמומתי תמומתי**" וכן - "**אני זקן מה נשאר לי 4 שנים, אבראים לאילך לאילך, אני אלך לכלא**". בהמשך, הסיר את החרית מפניה ואמר לה "**תשני**".

3. בתשובתם לאיישום כפרו הנאים במיחסם להם, אף כי לא חלקו על קיומו של ארוע בינם לבין המתלוננת בנסיבות המתוירות. נאשם 1 טען כי אף ניסה להרגיע את המתלוננת אשר הייתה נסערת ואף דחפה אותו. נאשם 2 טען כי הגיע לביתו של נאשם 1 במהלך היכוח וראה את המתלוננת מושכת בשערותיה וצועקת. יושי ביתו ניסו להרגיע אותה אך לא תקפה.

4. עוד לציין, ברקע האירועים, כי מוסכם על הצדדים כי נאשם 2 הורשע בעבר בהריגת אימה של המתלוננת, אחוותו, וריצה מסר ממושך בגין כך. הוא השתחרר ממאסרו, ובמועד האירוע התגדרו הנאים והמתלוננת באותו מבנה, כאשר המתלוננת התגgorה עם ילדיה בבית נאשם 1 וסבתה, ואילו הנאשם התגgorה עם משפחתו 2 קומות מעליהם.

דין והכרעה

5. **ראש וראשון לריאות הتبיעה הינה המתלוננת.** להלן תיסקרים גרסתה והתנהגותה - (בפני), בחקירה המשטרתית, ובמהלך ארועים שהתרחשו טרם האירוע נשוא כתוב האישום.

גרסתה הראשונה של המתלוננת במשטרת

6. **המתלוננת הوكלה לא ידיעה בתחנת המשטרה בתאריך 13.10.22, כשהוחקרת מתחאלת אותה מבלי לרשום דבר, בניסיונה לשמעו מהמתלוננת מה התרחש.** באשר לנסיבות גביה גרסתה בדרך זו יורחב בהמשך. הדבר לא נעשה במסגרת חקירה מסודרת, ולפיכך הדברים שנאמרו מפי המתלוננת לעתים נטולי הקשר, כשהמתלוננת עוברת בתאורה מאירוע אחד לאחר. המתלוננת סיירה כי היא מתגוררת בבית סבה, ותארה את הקשיים הנובעים מהתנהלות בעלה, אשר מאים עליה מהמסר, ואף היכה אותה טרם נאסר.

באשר לאירוע נשוא כתוב האישום, אין חולק כאמור כי התקיים ויכוח בין המתלוננת לנאים סיבב חזרת המתלוננת וסבתה אל הבית בשעה מאוחרת. המתלוננת לא סיפרה רק זה בתשאול, אך התייחסה למשעי

הנאשמים בפועל, באופן שאינו סדור. כך, תארה כי אמרה שתיפנה למשטרה, אז הניח נאשם 2 את ידו על פיה (מדגימה) כדי שלא תוכל לצזוק. **הנאשם 2 אחוז בצווארה (המתלוננת הדגימה תנוועת חניקה סביב צווארה), ועל כך אמרה - "שניות זהה, זה אני ראייתי את המומות שניתן. זהה, אני לא, לא שוכחת את זה"** (ת/32, ע' 4, ש' 25).

כן הינה אותה הנאשם **באגורופים ודרך על רגלה על מנת שלא תזהו, ובכך גרם לה לסימן אדם בכף רגלה, סימן אותו הציגה לחוקרת.** הנאשם אף צעק עליה שתחזרו לבית בעלה, מאחר ולא רצתה לעשות כן.

היא הסבירה כי המקירה היה לאחר חצות, וכי הנאשמים רכנו עליה כדי שלא תוכל לצזוק.

כשנשאלה מה היו מעשו של נאשם 1 באירוע, השיבה כי הואלקח כרית ושם אותה על פניה תוך שהוא אומר "**תמותי תמותתי**", וכן - "...**מה נשאר לי בעולם ארבע שנים שאני ימות, אני ילך לכלא לא דוד שלך**" (ת/32, ע' 4, ש' 32).

מספר פעמים, באופן ספונטני, ציינה המתלוננת כי בתה בת ה-8 צפתה בתרחש, ותוכל להעיד על כך.

המתלוננת ציינה כי הפלפון שלה היה ברכב, אולם הדגימה גם כי רצתה לשים את הטלפון בתוך התקיק וליצאת, אך נאשם 1 לא נתן לה לצאת ולקח ממנה את התקיק (ת/32 ע' 6).

לדבריה האروع התרחש בחדר בו היא ישנה עם ילדיה, ולאחריו סגרו את הדלת ועזבו אותה (ת/32 ע' 5 ש' 18). היא נשאה אם עלו אותה בחדר והשיבו בחיווב, אולם בהמשך הבירה כי לא נתנו לה לצאת מהחדר, וכי הדלת לא הייתה נעה אלא סגורה (ת/32 ע' 6).

המתלוננת ציינה כי ביום ראשון, לאחר האروع, פנתה אל נואה, מנהלת מחלקת הרווחה בעירייה, אולם נואה אמרה לה לשוב ביום שני, והמתלוננת עזבה לבית חברתה.

כשנשאלה האם היא מפছדת, השיבה, "אני מפছדת מהם כולם, לא רק ממנו...", וגוללה בפני החוקרת את נסיבות הריגת אמה, אשר התלוננה למשטרה ובמשך נרצחה.

המתלוננת התייחסה אל משפחתה כל "מאפייה", כאשר בני המשפחה פועלים במתואם, ציינה - "...ועכשיו מה יגידו עלי, ירגנו אותי, אעשה תאונה, יקרה לי משהו, יגידו שהיא התאבדה או משהו, או **יגיד כבוד המשפחה. ככה אצלנו**" (ת/32, ע' 9, ש' 14-13). היא הוסיפה כי אינה רוצה לברוח, היא יודעת שתתמודת ומעצר הנאשמים אינו מהווע פתרון למצבאה (ת/32 ע' 10).

בקשר זה ציינה, כי חודשיים טרם האروع איים עליה דודה **A** בטלפון, כששהתה במקלט לנשים מוכות, ואמר שישלמו לאנשים כדי להרוג אותה וכי הדבר יראה כתאונת או כהתאבדות (ת/32, ע' 9-8). כן סיפרה כי כשנתיים

קודם לכך הוכתה על ידי בני המשפחה, ונאלצה לספר לרופאים כי שתמה אקונומיקה, וכן כי חרב אלימות בעלה כלפי, לביקשת בני המשפחה לא התלוננה נגדו.

היא תארה כי בני משפחתה אינם נתונים לה מנוח, אינםאפשרים לה להתגורר לבדה עם ילדיה אף שרצונה בכך, וצינה כי כל שהיא מבקשת הוא להחטים "אותם" שלא יתקרבו אליה (ת/32 ע' 7). היא הסבירה כי אינה מעוניינת לעבור למקלט על אף הסכנה הנשכפת לה, מאחר וילדיה כבר היו במקלט ואין רוצים לשוב לשם.

7. **בהתודה שנגבטה מהעדה ביום 24.10.2013 (ת/33),** יומיים לאחר התשאול, עומתה עם גרסתו של נאשם 1, לפיה משוחרה עם סבtha מאוחר, החלה המתלוננת לצעוק ואף דחפה את נאשם 1. המתלוננת הכחישה את הדברים. היא צינה - "**הם כולם עשו יד אחד נגדי, חבל שהוא אומר ככה, שנייהם עלי, גם הסבא שלי וגם הדוד א, הוא חנק אותו**" (כך במקור, ת/33, ע' 1, ש' 16-17).

היא הכחישה את גרסת נאשם 1, לפיה רצתה לлечת למטבח כדי ליטול סיכון ולפוגע בעצמה, הכחישה כי משכה בשערותיה, ופירטה כי לאחר שהשיבה לנאשם 1 כי היו אצל חברה, צעק עליה הנאשם, וכשרצתה לצאת והודיעה שבכוונתה לעזוב ולהתגורר בשכירות, מנעו זאת הנאשמים ממנה. נאשם 1 דחק אותה פנימה ולא אפשר לה לצאת, ולנגד עיני ילדיה, חנקו אותה שני הנאשמים, כמתואר בתשאול ואמרו לה "**תמוטיי תמוטוי**".

לאחר מכן הסיר נאשם 1 את הכרית, ואמר לה לישון. המתלוננת נשאלת אם כאשר יצאו השניים הם נעלו את הדלת, והשיבה בשלילה.

היא הכחישה את הטענה שנאשם 2 הגיע לה כוס מים, טענה כי "**הם אנשים מסוכנים**", וצינה כיโนה יודעת הכל אולם מפחדת מהם (ת/33 ש' 56-61). בהמשך עמדה על כך שבני המשפחה מתאימים גרסאות, וטענה כי אחיה מחמוד חייב לשקר שכן הוא עובד עם אחיו של נאשם 2 ולכן בהם, ואומר את שהם מבקשים ממנו. כן צינה כי למחמת האروع נתן לה נאשם 1 כסף, שכן "**הוא לא רצה שאני אלך למשטרה**" (ע' 3, ש' 64-65).

באשר לשינוי בהגשת התלונה הסבירה כי הנאשמים לא נתנו לה לצאת מהבית. היא יצאה רק כאשר באחד הימים נאשם 1 לא היה בבית, והוא אמרה לסתבה כי עלייה לצאת לרווחה ולבנק. אז פנתה לרווחה ואמרה לנן כי נאשם 2 חנק אותה. לדבריה נוהה אמרה לה לחזור אליה ביום שני, והוא ברחה לחברה.

כשנשאלה האם בעבר היו מקרים אלימות נוספים מצד הנאשמים, השיבה "**עוזבי את זה, אני לא מתלוננת על אף אחד, סבא שלי זקן אין לי שום דבר נגדו, א אשם בהכל**" (ע' 3, ש' 84).

גרסת המתלוננת בבית המשפט

.8. המתלוננת לא התייצהה לדין אליו זומנה, בתאריך 7.4.14, והוצאה נגדה צו הבאה. כאשר התייצהה לדין שלחו, בהסכמה הצדדים נשמעה עדותה (כמו גם עדויות העובדים הסוציאליים) בדילתיים סגורות.

המתלוננת העידה כי הינה אם ל-3 ילדים בני 4-5 וći התגרשה מבعلاה 3 שבועות לפני מתן עדותה. הילדים, לדבריה, שהו בעת מתן העדות בפנימיה בהתאם להחלטת הרווחה (ע' 46). היא העידה כי היא אהבת את סבה, נאשם 1, וכי הוא עוזר לה רבות. גם לגבי נאשם 2 העידה כי היא אוהבת אותו וכי הוא עוזר לה בטיפול בילדיה, במתן כסף, ועוד.

במהלך חקירתה הראשית רוען זיכרונה מספר פעמים, אולי היא שבה וטענה כי אינה זוכרת את הדברים אשר נרשמו מפהה בשתי הودעותה במשטרה, שתקה שנשאלה כיצד נפטרה אימה, והוכראה עדעה עונית (ע' 52). לפיקר מבקשת המשאימה להעדיף את הודעתה של המתלוננת במשטרה.

לאחר שהוכראה עדעה עונית, שבה המתלוננת והשיבה על מרבית השאלות כי אינה זוכרת, או בחרה לשתק. כאשר הוקראו לה קטעים מהודעתה, השיבה "לא, לא היה", הכחישה פרטים מהותיים מהודעתה (ע' 44-54), וטענה כי לא קרה דבר (ע' 51). כך, כשהשאלה האם נאשם 2 חנק אותה ואימע עליה, השיבה בשילילה (ע' 55) וכשהתבקשה לאשר כי נאשם 2 לא היכה אותה ולא עשה לה דבר, אישרה זאת (ע' 59, ש' 31-32). משהזגה לה גרסתו של נאשם 1, לפיה אימה בסיכון ומשכית לעצמה בשערות וכן דחפה אותו אל הקיר (ע' 55), השיבה כי אינה זוכרת וכי היא אוהבת אותו ומכבדת אותו.

גם כאשר נטען בחקירה נגידת כי היא הוקלטה במשטרה מוסרת פרטיים מפליליים על הנאשמים, חזרה והשיבה כי אינה זוכרת (ע' 60). כששאל ב"כ הנאשם 1 את המתלוננת אם אינה זוכרת את דבריה במשטרה שכן הדברים לא התרחשו, או מחמת שכחה, השיבה - "רק צעקות, אבל לא נראה לי שהרביצו לי, רק בכלל מה שאמרתי שחזרנו מאוחר והוא דאג שאולי קרה לנו תאונה או משהו" (ע' 60, ש' 13-14).

היא טענה כי בבית התקיימוVICOH, וכי בזהא, מנהלת מחלוקת הרווחה היא שסכסכה בין לבן משפחתה - "אני הלכתי למשרד הרווחה, ונן מנהלת המשרד, היא אמרה לי תניidi ככה וככה, תניidi עשו לאמא שלך ככה וככה, ותגישי תלונה, אני אמרתי שאני לא רוצה לעשות את זה, מי גידל אותך סבא שלי, אני לא רציתי יצאת מהבית. היא עשתה את כל הבלגן הזה" (ע' 54, ש' 10-12). בחקירה נגידת אישרה כי התלוננה שכן הוסבר לה ברווחה האם תחולן במשטרה תוכל לקבל דירה לידיה ולה (ע' 62, ש' 7 וע' 58 ש' 18).

בחקירה חוזרת, שנשאלה אם שיקרה במשטרה, השיבה כי אינה זוכרת מה מסרה (ע' 68).

כאשר הוצגה לה גרסתו של אחיה, מ', לפיה לא נעשו מעשי אלימות, השיבה - "(משתה) אַח שְׁלִי צָוֹדֶק, אַנְּמַמֵּנָה לו" (ע' 58, ש' 15). וכשנטען כי לגרסת סבתה לא הייתה אלימות אלא עצוקות בלבד, השיבה - "רק

צעקות" (ע' 60, ש' 32, וכן ע' 65 ש' 26-23).

כשנשאלה המתלוננת האם נאשם 1 עזר לה בפתרון בעיותה הכלכליים, הקפידה לציין כי הוא טיפול בה ובילדיה, ואף ניסה למצוא לה עבודה ואישרה כי נאשם 2 תmr בנה והתלווה אליה כאשר פניה לסייע המשפטית בעניינו של בעלה וגידושה ממנה. בהקשר זה אישרה כי כתוב עבורה מכתב עבור הסיע המשפטית (נ/5, ע' 66). כן אישרה כי עבדה במספר מקומות, ושללה את הטענה שהנאשמים מנעו ממנה לצאת לעבוד (ע' 64).

כשנתבקשה להבהיר למה התכוונה כמספרה במשטרה על ארועי אלימות לפני שנתיים, השיבה כי בני משפחתו של בעלה הם אלו שהכו אותה.

המתלוננת טענה כי איננה מפחדת, אולם שתקה כאשר נשאלת מדוע הגיעו לתחנת המשטרה 3 פעמים, וסרבה תחילת להتلונן (ע' 55).

כאשר נשאלת האם היא נוטרת טינה לנאשם אשר הרג את אמה, השיבה כי היא אוהבת אותו וכי אין בלביה כלפיו (ע' 58). כאשר הציג בפניה ב"כ הנאשם את גרסתה של נואה, לפיה אמרה כי תנkom בנאשם, הכחישה המתלוננת, והשיבה - "אף פעם לא דיברתי על זה. שתגיד לי את זה בפנים" (ע' 59, ש' 11). כן הוסיפה כי **אינה מעוניינת שהנאשמים ישהו במאסר** (ע' 68).

באשר לגורשייה, העידה כי הנאשמים רצו שתחזור לבית בעלה, אולם קיבלו את החלטתה (ע' 63).

לאחר עדותם של עד הזמה, מפקד תחנת ר. העין בזמן הארווע, ומציאת הקלטת שיחה שערכו העד עם המתלוננת כאשר שהתה במקלט לנשים מוקוט 4 חודשים לפני מועד הארווע הנדון, ביקשה ההגנה לשוב ולחקור את המתלוננת. לפיכך שבה והעידה המתלוננת בתאריך 8.9.14.

בעדותה הבירה כי שהתה בחודש יוני 2013 במקלט בגין "**אותו סיפור**", אשר "**קרה לו עוד פעם אותו סיפור**" (ע' 213). גם במהלך עדותה זו שיתפה העידה פעולה באופן חלקי ביותר עם שאלות המאשימה. קר, היא השיבה כי המשטרה סקרה באותה תקופה שנש��ף לה סיכון גבוה מהמשפחה, אולם כשנשאלה מפני מי מהמשפחה, השיבה כי אינה יודעת (ע' 214).

בחקירה נגדית אישרה כי סירה למפקד התחנה על התנהגוות האלים של בעלה כלפי (ע' 214), אולם סרבה להשיב אם פניה למקלט בשל התנהוגות משפחתי בעלה כלפי.

היא אישרה כי עבדה תקופה מסוימת וכי נאשם 2 נהג לאפשר לה לנוהג ברכב של אשתו (ע' 216). כשנשאלה אם נאשם 2 הילך עימה לסייע המשפט ולעו"ד, השיבה בחיווב, ומוביל שנסאלה הוסיפה כי הוא נתן לה גם כסף לחג (ע' 216).

כן העידה בכנות כי נפוגעה מכך שלאחר מות אימהה, בהתאם לדין השערוי, ניתן רוב הכספי לאחיה בהיותם גברים (ע' 217), וכי נאשם 1 הוא שדאג לכך שבוטטו של דבר קיבלה יותר مما שהגיע לה בהתאם לדין השערוי (ע' 219).

במהמשך ההחלטה לשתף פעולה, וחוסר שיתוף הפעולה גרם לעורכי הדין להפסיק את חקירותם לפני הושלמה.

נסיבות חקירת המטלוננט במשטרת

מספר שוטרים העידו אודות הנסיננות לגבות הודעה מהמטלוננט, כפי שיפורט להלן.

10. **רשות נתנאל טובי, יומנאי,** העיד כי התקשר אל המטלוננט ביום 22.10.2013 (ת/1), וזה השיבה לשאלותיו, כי היא מאויימת מצד סבה והדודים שלה, כי ביום חמישי דודה חנק אותה וכי ברחה מהבית ומתגוררת כעת בבית חברתה, בשעה שילדיה נמצאים בבית הסב (ת/1).

11. **רס"ר מיטל פולדמן,** אשר ערכה את התשאול המפורט לעיל, העידה כי **התבקשה לגבות הודעה מהמטלוננט אולם המטלוננט חששה וסרבה לעשות כן.** לפיקד תיעדה את תשאלתה בהנחהיתו של הרמח"מ (ת/22). העידה כי המטלוננט הדגימה בפניה את מתן המכות, והציגה לה סימן אדום בזרת רגליה (ע' 21). מזכיר שערכה העודה בענין זה הוגש אף הוא (ת/20).

באשר לשאלות שלא נשאלו במהלך התשאול, הסבירה העודה כי מאחר שהחקירה לא נכתבה, היא לא זכרה את מלאו הפרטים שמסירה העודה ולא העמיקה בכל פרט עליו יתכן שהיא חוקרת לו הייתה בפניה עדות כתובה בזירת רגלה (ע' 21). מזכיר שערכה העודה בענין זה הוגש אף הוא (ת/20).

12. בשעות הבוקר של 23.10.13 התקשרה החקירת אודיה כהן ויס אל המטלוננט, עדכנה אותה כי הנאשמים נעצרו, ושאלת אותה מדוע לא הגיעו לתחנה כדי שקבעה עם הרמ"ח. המטלוננט השיבה כי אין לה אין להגיע לתחנה, וסרבה להצעה לשחות במקלט (ת/6). העודה התקשרה אל נמרוואחה וביקשה منها סיוע דחוף, בין היתר באמצעות הסבר למטלוננט אודיה חומרת מצבה ובאפשרות שתעביר למקלט עד שתמצא לה דירה (ת/7).

בשעות הצהרים התקשרה העודה שוב אל המטלוננט ושאלתה אם ניתן להביאה לתחנה, אולם המטלוננט השיבה כי אינה מעוניינת בכך, וכי תגיע למשטרת עם חברותה בהקדם.

בשיחה נוספת טענה המטלוננט כי חברתה טרם הגיעה, והיא ממתינה לה (ת/3 ות/8).

מצטבר שערכה למחרת, ביום 24.10.2013, עולה כי שוב התקשרה אל המטלוננט וביקשה כי תגיע לתחנה (ת/5).

13. **מצר של פקד סול גריינברג** מיום 22.10.2013 הוגש בהסכמה, וממנו עולה כי לאחר חקירותם של הנאים השוטר יצר קשר עם המתלוננת והבהיר לה כי היא חיבת תלונה. המתלוננת השיבה כי היא עייפה וכי היא מקבלת שירות טלפון מסוים בהן מאיימים עליה. העד הציע לשלו נידת שתאסוף אותה ולדאג לה למעון לנשים מוכחות, אולם המתלוננת שבה וסירבה (ת/10).

14. מזכור שערך **רס"מ שבית חלה** מיום 23.10.2013, אשר הוגש בהסכמה, עולה כי המתלוננת הגיעה לתחנת המשטרה לאחר שזמננה, וכאשר העד החל ברישום פרטייה, המתלוננת הבירה כי אינה מעוניינת להגיש תלונה, ציינה - "... זה בסך הכל סבא שלי וזה דוד שלי, אני לא רוצה להתלוון עליהם". לפיכך שוחררה מבלי להתלוון (ת/24).

15. גם **רס"מ מيري כהן**, אשרגתה את הودעת המתלוננת ביום 24.10.2013 (ת/33) העידה כי המתלוננת הייתה מפוחדת וחרף מספר שיחות סרביה למסור הودעה מסודרת (ע' 69), וכשהשתכנעה - "... אמרה כי אין לה מה להפסיד".

16. שורת המזכירים שערכה השוטרת אודיה, מזכיר של פקד גריינברג, עדות החוקרות כהן ופלדמן ומזכיר של השוטר חלה, מעידים ברורות על חוסר הרצון של המתלוננת להתלוון ועל גימודה את האירוע. מהעדויות ניכר כי אין מדובר למי שחפזה להתלוון ולהפليل, ופעלת מיוזמתה לשם כך, אלא למי שמשופעל עליה לחץ משטרתי על מנת לטעמו את שארע.

אירוע חודש יוני 2013

17. כמוון לעיל, האירוע נשוא כתוב האישום הינו אירוע נקודתי אשר התרחש בחודש אוקטובר. עם זאת, לא ניתן לנתקו מרשימת האירועים שלפניו, ולפיכך הצדדים התייחסו בחקירותיהם גם לשאית המתלוננת במקלט בחודש יוני, אף אני לא אוכל להתעלם מכך.

18. **מראיות שהוגשו וمعدויות העדים, מצאתי כי המתלוננת שהטה במקלט באותו מועד בשל איוםים של בני משפחתה לפנייה, ולא של משפחת בעלה בטענת ההגנה.**

המתלוננת ציינה כי המאים באותו מועד היה דוד בשם א. כך עולה מדו"ח פועלה שערך השוטר **עותניאל היקרי**, והוגש בהסכמה, כשהරקע לאיומים ברצח מצוי בטענה שא ראה את המתלוננת מסתובבת עם חברה ברחוות פתח-תקווה.

כן התייחסה המתלוננת באופן כולל לדודים שלא ולבב, אשר מנעו ממנה לצאת לעבודה. השוטר פנה אל הסב, נאשם 1, ואמר לו כי הוצאה כנגד המתלוננת צו הבאה וכי עליה לשלם את חובותיה. בתגובה **הшиб הסב כי המתלוננת חולת סרטן ולכן אינה יכולה לעבוד**. כאשר פנה השוטר אל המתלוננת, בנסיבות סבטה, הכחישה המתלוננת את דבר המחלה הנטען.

19. החוקרת מيري כהן פגשה במתלוננת יחד עם הקצינה רינת קלין ועם נ', עקב החלטת המתלוננת לעזוב את המקלט. המתלוננת סיפרה כי אחיה מ הבטיח שישמר עליה וכי המשפחה התחייבה בפני נזהא כי לא יפגעו בה. **ב ציינה בפני המתלוננת כי אינה סומכת על המשפחה ואינה מאמינה להבטחותיהם, שכן בנסיבות דומות נרצחה אמה של המתלוננת.** נזהא אף הבירה כי בשל עזיבתה של המתלוננת את הבית סבורים בני משפחתה כי יצאה לעסוק בזנות, וכי לא יסלו לה על קר וידרשו לפגוע בה אם תחזור לביתה. חרף ההפרצות, סרבה המתלוננת לפרט את מהות האוימים בגינם ברבה למקלט, וציינה כי אם תتلונן הדבר יכויס מאוד את דודה אשר לא יסלו לה לעולם (ת/38).

דברים דומים עולים גם מגליון הטיפול של הרווחה מיום 12.6.13, המתיחס להבטחת המשפחה שלא יתרבו בחו' המתלוננת, והמלצת הרווחה חרף זאת שלא לעזוב את המקלט.

20. מגליונות הטיפול של מחלקת הרווחה בחודש יוני (ת/29) עולה כי המתלוננת ציינה כי היא מאוימת על-ידי **נאם 1 והדודים**, וכן כי היחס כלפיו "חונק". לאור הסכנה אליה נקלעה, היא הועברה למקלט יחד עם ילדיה. בהמשך בני משפחתה של המתלוננת הפיצו בפני נזהא כי המתלוננת תחזור הביתה, הבטיחו כי יקבלו כל החלטה שלה, לרבות החלטה להתגרש מבعلה, וכי הם יdagו לה ולא יתרבו בחיה (ור' דברי נ' למשטרה כי המתלוננת סיפרה שהדוד א מאים עליה, וכי לאחר שכנו העברה למקלט (ת/23)).

21. **بعد הזמה העיד סנ"צ רצון פרץ**, אשר שימש כמפקד תחנת ר' העין בעת האירוע נשוא כתוב האישום. הוא העיד כי עניינה של המתלוננת הגיע אליו כמפקד תחנה בסמוך לחודש יוני 13'. בשל העובדה כי מחד דוח על סכנה **מצד סבה ודודה** ומנגד המתלוננת לא התלוננה, נסע בעצמו אל המקלט כדי להתרשם אם המתלוננת מצהיה בסכנה. העד תאר את המתלוננת **כמי שפוחת מהצל של עצמה לדבריו, היא אמרה לו כי היא יודעת שבבואה היום תירצח כמו אמה, והוא יצא מהפגש מודאג**, עד כי שוחח לאחר מכן עם הרשות להגנה על עדים על מנת לדאוג למתלוננת (ע' 182). כן נתן למתלוננת את מספר הטלפון שלו, והיא התקשרה אליו מדי פעם (ע' 185).

העד ציין כי השיחה עם המתלוננת הוקלטה, אולם לדבריו חיפש את ההקלטה ולא מצאה.

בנוסף העיד פרץ כי זמן את הנאים לשיחה עימו, בנסיבות העו"ס (ע' 179-178). העד עמד על קר כי בניגוד לעדות נאם 2 לפנוי, התקיימה עם המעורבים פגישה אחת בלבד, אותה הוא יzm (ע' 171). כן עמד על קר שדברי הנאים לא הניחו את דעתו, והוא ביקש להזהיר אותם. **העד אף הבהיר את טענת נאם 2 כי אמר לנאים במפגש כי שילם את חובו לחברה וכי נ אמרה לו כי המתלוננת רוצה לנוקם בנאים** (ע' 173). הוא התרשם **כי העבודה הסוציאלית חששת מפני הנאים ואני עושה עבודה>Namaה** (ע' 171), שכן היה שידרה תחילת צורך לדאוג למתלוננת לטיפול ולמקלט, ואולם במפגש יצרה את הרושם כי לא כצעקה (ע' 172).

סנ"צ רצון נקרא שוב לדוכן העדים לאחר שמצא את ההחלטה שערן במקלט(ע' 201, ות/42ב'). באשר

לנסיבות ההחלטה העיד כי הדברים המתיחסים לעריכת הסרט נועדו להסתיר את הכניסה אל המקלט, על מנת שלא להסגיר את מקום הימצאו, אך בסופו של דבר לא ערכו את ההחלטה (ע' 203). וכן צפיה בהחלטה מלמדת כי זו התקופה עד טרם הכניסה למקלט. חרף טענות ההגנה באשר לאותנטיות ההחלטה ועריכתה, לא נתענו טענות בעניין במהלך היסכומים, ולפיכך נראה כי תשובות העד בעניין זה סיפקו את ההגנה.

מת/42, **השיחה במקלט**, עולה כי אכן המטלוננט סיפרה כי בני משפחתה מאפשרים לה לצאת מהבית למכולה בלבד, ואינם מאפשרים לה לעבוד (ח/42א' ע' 4), כי הייתה זקוקה לרשוטם להתגרש, וכי הם מאינים עליה ומכם אותה (ע' 24). היא אישרה כי ניסתה להתאבذ בעבר באמצעות שתיים כדורים (ע' 5), סיפרה כי בעלה היכה אותה והוא מרצה כעת מסר (בשל עבירות אחרות), וכי היא חששת שתיהה בסכנה כאשר ישחרר (ע' 5). היא הסבירה את המורכבות המשפחתית שכן בעלה הינו קרוב משפחה מצד הסב, הסבירה כי נחששת לחיה שכן היא מודעת להיסטוריית האלימה של הנאשם 2 בהריגת אימה (ע' 7), וכיינה שהיא מודעת לכך שגם אם יצא למקלט "בסוף מגיעים.. ימצאו אותו" (ע' 8), אף אם תחולף זהותה (ע' 9). כן ציינה כי אם תלונון מצביה יהיה קשה יותר (ע' 10).

עוד ציינה, כי סבה היכה אותה לפני שנתיים (ע' 23), ואולם היא לא התלוננה על כך. כשנשאלה אם היכה אותה שוב, השיבה בשלילה (ע' 25).

.22 בחקרתו הנגדית עומת העד עם סטירות מסוימות בין הפרטים עליהם העיד בעדותו עד הזמה לבין הדברים העולים מן ההחלטה(ע' 204-205). **לא מצאתי כי מדובר בסטירות מהותיות**. העד העיד לראשונה מזכירנו, מבלי להאזין לקלטה, אשר לא נמצאה באותו שלב. מדובר במפקד תחנה אשר מטפל באירועים רבים ומורכבים, השיחה התקיימה למעלה משנה לפני מועד עדותו, וסביר כי פרט זניחים ולא מהותיים, כגון מי הזכיר לראשונה נושא מסוים בשיחה, נשמטו מזכירנו. **אין בכך כדי לפגוע באמינותו ובמהימנותו**.

הוא עמד על כך שלא הכיר את משפחת העד קודם לכן, ומשום כך לא היה לו מניע לסבור כי נאשם 2 הוא הדוד המשיך את המטלוננט, אלמלא אמרה לו זאת המטלוננט (ע' 207).

מחלקה הרווחה

.23 **ישמר כבר עתה, כי התרשמי שמחלקה הרווחה מלאה לאורך שנים את המטלוננט ועושה עבודה מסורה. עם זאת, מנהלת המחלקה מפחתת מפני הנאשמים, ולפיכך העידה באופן מוטה בפניה, אשר אינו עולה בקנה אחד עם מסמכי מחלקה הרווחה ועם הראיות הנוספות.**

.24 מזכיר שערכה **השutrת פלדמן** ביום 22.10.2013 עולה כי ביקשה מנוחה, מנהלת מחלקת הרווחה, להגיע לתחנה. **במסרה לה כי היא מפחתת מהמשפחה של המטלוננט ואינה מוכנה להגיע לתחנה, אך תdag למקלט עבורה. גם המטלוננט צינה בפני העדה כי נוה אמרה לה שאינה**

מוכנה לטפל בתיק מאוחר והוא מפחתת משפחתה (ת/19). בשיחה נוספת נסفة מסרה נוהא כי המתלוונת מאימת מצד משפחתה ולכן היא ממליצה לה לעבור למקלט (ת/21).

25. **רס"מ אודיה כהן** ויס העידה כי התקשרה בתאריך 23.10.2013 אל נוהא, וזה "סרבה בתוקף" להגיע לתחנת המשטרה למסור עדות מאוחר והוא שכנה של משפחתי ע, וביקשה שלא להיות חלק מההלייר. העדה ציינה בזיכרון כי נשמעה מבוהלת ולחוצה (ת/2).

לשאלת החוקרת האם המתלוונת ציינה שהיא תנתנום בנאים, כפי שנטען בדיון בבית המשפט, השיבה נוהא בחוב, ואולם ציינה כי לא תעדה את הדברים, ואף מסרה כי סיפרה אודות כך למשפחתה של המתלוונת, במטרה להרגיע את הרוחות.

26. **גב' פאתן עבד אל ח'י** החלה לעבוד במחילקת הרווחה בג'וליה ורכז את תחום האלימות במשפחה ב-13.10.2013. יומיים לאחר מכן נאמר לה כי המתלוונת התלוונת המשטרה וכי יש למצאו עבורה מקום במקלט. לפיכך, את הטיפול בתיק ביצעה ללא הכרות עם המעורבים.

היא הסירה כי **כל פעולה, שיחה וארוע מתוודים בגלוינות הטיפול** (ע' 25), וכך גם באשר למතלוונת שלפניהם. העדה הבירה כי ערוכה דו"חות ומסמכים בהסתמך על הממצאים שהיו בתיק המתלוונת, ובחילק מהמקרים הכתיבה לה מנהלת המחלקה נוהא את הדברים (ע' 27).

27. מאסופת גליונות הטיפול (ת/25), עולה כי ביום 22.10.2013, התקשרה המתלוונת לנ' ציינה כי **הותקפה על-ידי הנאים אשר ניסו לחנוך אותה**, ובשל כך עזבה את הבית והשירה מאחור את ילדיה. נ' המליצה למתלוונת לפנות אל המשטרה.

ביום 23.10.2013 העדה יקרה קשר עם המתלוונת לבקשת המשטרה, וציינה כי חרף הסכנה הנש��פת לחיה נוכח מעיצרים של הנאים, המתלוונת לא הייתה מעוניינת לעبور למקלט, וביקשה לשכור דירה **עם ילדיה ב....**

גם בשיחה שתועדה בתאריך 27.10.13 ציינה המתלוונת כי היא רוצה לחזור ל. **העו"ס ניסתה להסביר לה את מידת המסוכנות בה היא נמצאת, אך היא סרבה להבין זאת.**

במסגר מיום 28.10.2013 תארה העדה את המתלוונת כי "לא מחוברת למציאות" (ת/5 ע' 4), בציינה כי המתלוונת סיפרה במקלט כי הכריחו אותה ללבת למקלט וכי לא נשקפת סכנה לחיה. היא העידה בהקשר לכך כי המתלוונת נעה בין אמריות כי היא בסכנה לאמריות כי אינה בסכנה.

מתיעוד נוסף בגלויונות הטיפול עולה כי אנשי הרווחה ניסושוב ושוב לשכנע את המתלוונת שלא לעזוב את

המקלט, שכן נשקפת לה סכנה.

28. העודה ערכה דו"ח בתאריך 23.11.13 עברו "זעדה העיל", ועדה בה מתכוונים כל הגורמים המטפלים כדי להחליט על המשך טיפול (ת/26). בדו"ח גוללה העודה את השתלשלות האירועים (ע' 26). צוין כי נוכח מצבה הכלכלי נאלצה המתלוונת יצאת לעבוד, דבר אשר "**מאוד הפריע למשפחתה המורחבת** (**משפחת הסבים מצד האם**) **וביקשו שהיא תפסיק את עבודתה**, אולפְט התעקשה להמשיך את עבודתה מחוץ לכפר ולדבריה המשפחה המורחבת אימנו עליה, עקב איזומים אלו פנתה אל המשטרה בכדי להתלוון והועברה למקלט חירום ב...". עוד צוין, כי בהמשך עזבה המתלוונת את המקלט, נעה ונדה בין מקומות שונים, ולבסוף חזרה לחיק משפחתה המורחבת - "**למרות שהצעה של המחלקה והמשטרה הייתה מקלט בעבורה ועבור ילדיה**".

29. באשר לאירועים נשוא כתוב האישום צוין כי המתלוונת סרבה יצאת מג'יג'וליה, ורק בשיחה משותפת עם הרואה והמשטרה - "**א החלטה להבין שהיא בסכנה וכי אסור לה לשחות ב...**".

באשר להשتبנות המתלוונת במקלט, צינה העו"ס כי המתלוונת "**לא מחוברת למציאות**" שכן היא טעונה כי אינה בסכנה ורוצה לחזור להtaggor ב-

30. מהאמור עולה כי "אי חיבורה" של המתלוונת למציאות, אליבא דרואה, אינם נובע מבדיות או שקרים, אלא מכך שגם לשיטת הרואה, היא אינה מבינה את הסכנה בה היא מצויה, וחפוצה לחזור לביתה חרף נסיבות הרואה והמשטרה להסביר לה כי היא מצויה בסכנה.

מסמך הרואה ל"זעדה העיל", נהיר כי הרואה הייתה מודעת לכך שהמתלוונת אמונה ניסתה לעבוד במספר מקומות, אולם אוישמה על ידי בני משפחתה מצד אמה, וכי הגם שהמתלוונת בקשה לשוב ולהtaggor עם משפחתה, לא רק המשטרה, כתענט נזהה בפנוי, אלא גם מחלוקת הרואה, סבירה כי מוטב לה להtaggor במקלט.

כשנתבקשה העודה בחקירה נגדית לאשר כי המתלוונת לא ציינה בפניה, לאור התיפול, כי הנאים נקטו באלים כלפי, אישרה, והשיבה - "**שפגשתי אותה וגם שוחחתינו עמה בטלפון לא דיברנו על האירוע ומה היה בתוך האירוע**" (ע' 30, ש' 25).

31. **צוין כבר עתה כי התרשמי שהעודה האמינה למתלוונת.** האמור נובע מן המסמכים המפורטים לעיל והן מתוארה בפנוי, ודבריה בתארה את השיחה שהתקיימה עם המתלוונת ב-27.10.13, בה אמרה המתלוונת כי אינה רוצה לлечת במקלט - כי המתלוונת חשבה בעשותה כן על ילדיה ולא על עצמה (ע' 31).

.32. **איסמעיל פראג'**, עו"ס במחילה לשירותים חברתיים בג'יג'ולה, העיד כי מאז שנה איננו מטפל בתיק של המתלוננת, אך בשל נסיבות שונות הוא שכתב דוח סוציאלי ביום 24.10.2013 עבור המקלט לנשים מוכות, דוח אותו הכתיבה לו מנהלת המחלוקת, נווה דוד (ע' 33 ש' 9). במסמך גולל העד את השתלשות האירועים בעניינה של המתלוננת, כפי שפורטו לעיל, ובهم את קשיי חייה, גם מצד משפחתו בעלה. המסמך מסתois בבקשתו לקלוט את המתלוננת במקלט **"באופן מהיר ומידי לאחר והנ'ל נתונה בסכנה מיידית"** (ת/27).

העד אישר כי במקביל לטיפול במתלוננת טיפול גם בנאים 2 כאשר זה השחרר ממאסר בגין הריגת אחותו. העד ציין כי התרשם שהנאים משותף פעולה ומשתלב בمعالג התעסוקתי (נ/1). כן ציין כי 2 הנאים דאגו למתלוננת (ע' 35), הם ניסו לסייע לה כשותפה עם חובות בעלה, והוא אף בקש מהם לסייע למתלוננת בסכום של 1000 ₪ בכל חודש.

לשאלת ב"כ נאים 2 השיב העד כי המתלוננת מעולם לא צינה כי יש בליבה טינה על מעשי של נאים 2 אשר הרג את אמה, והשניים כלל לא דיברו על כך (ע' 35). כן עמד על כך שבמשך השנה במליצה טיפול במתלוננת, לא שמע ממנה תלונות באשר ל-2 הנאים (ע' 36).

בדבורי אלו סתר העו"ס באופן חייתי את טענת נאים 2, לפיה שמע מהעד כי המתלוננת מבקשת לנקים בו.

.33. **הגב' נווה דוד**, מנהלת מחלקת הרווחה, העידה כי היא מכירה את המתלוננת מאז שנת 2006, וכי מחלקת הרווחה נמצאת בסמוך לבית משפחה ע (ע' 37).

במהלך עדותה התייחסה העדה בדבריה על המתלוננת באופן שלילי וכעס. כך, היא ציינה - "...זו לא הפעם הראשונה שאנחנו מכירים את א... וגם לא הפעם הראשונה והאחרונה שאנו מסדרים לה מקלט" (ע' 38, ש' 6-5). לצד זאת צינה לטובה את הנאים, והעידה כי הם ניסו לסייע למתלוננת בהתמודדותה עם אלימות בעלה כלפיה, בעזרה כלכלית ובמציאת עבודה (ע' 42, 44).

באשר לאירוע נשוא כתוב האישום העידה כי המתלוננת הגיעה למשרד הרווחה ביום 20.10.2013 לאחר שהמשרד היה סגור לרגל החג למשך 10 ימים (ע' 38), וביקשה לשוחח עמה, אך העדה הפניה אותה לעו"ס אחרים מאוחר והייתה עסוקה. בהמשך, לדבריה, הגיעה המתלוננת שוב ומספרה לה כי **לפני החג הנאים הרבייצו לה וחנקו אותה** (ע' 39). בחקירה נגדית אישרה העדה כי באותו מועד לא צינה המתלוננת כי התרחש אירוע אלים. אלא שכאמור העדה הבירה כי לא היה לה זמן לשוחח עם המתלוננת באותו מועד.

אף שהעידה כאמור כי משרד הרווחה היו סגורים, כנסתה המתלוננת הגעה לרווחה לאחר החג, השיבה כי המתלוננת צינה בפניה כי במהלך החג המשפחה מנעה ממנה לצאת מהבית, אך צינה גם כי המתלוננת "יודעת" להתקשרות למשטרת ולרווחה (ע' 39).

לדבריה המשטרה עדכנה אותה כי המתלוננת אינה מעוניינת להגיש תלונה ומסרבת לлечת למקלט, וביקשה ממנה לשכנע את המתלוננת לעשות כן ולהסביר לה את חומרת מצבאה. **העדה צינה כי לשיטתה המשטרה בิกשה ממנה לפעול באופן שכאשת מקצוע היא אינה רוצה לפעול, וכן השיבה למשטרה כי הרווחה לא תתערב וכי הם אינם מעוניינים למסור עדות** (ע' 40, ש' 38).

עוד העידה, כי העדיפה שלא להעיד בבית המשפט משום שעבודתה מבוססת על אמון, ומשמעותו שאף היא תשובה. עם זאת, טענה כי היא מסרבת את עדותה ללא פחד ומורה.

צווין כי **מצ"ד שערכה החקירה מירי כהן** עולה כי כאשר ביקשה מנוהה למסור עדות, צעקה נוהה כי אינה מוכננה להכנס לעניין, וכי אף שהמתלוננת סיפרה לה על איירע האלים עם סבה ודודה, היא מסרבת למסור עדות מאחר והיא **חושתה לחיה** (ח'36).

34. העידה תיעדה את השתלשלות העניינים ב-25.10.13, צוינה כי **המתלוננת לא ענתה לשיחות טלפון** מצד המשטרה והרווחה (ח'29).

גם ת/31, מכתב אותו כתבה העידה למשרד הרווחה ביום 23.10.13, מבהיר כי **לשיטת המשטרה והרווחה גם יחד נמצאה המתלוננת בסכנות חיים ממשית**.

בחקירה נגדית טענה העידה כי המתלוננת שיקרה לרוחה בהזדמנויות רבות (ע' 41), ואישרה את הטענה כי היא מניפולטיבית ובעלת דמיון מפותח (ע' 46, ש' 16). כשהתבקשה להדגים, תארה כי בפעם הראשונה שהגיעה המתלוננת למקלט היא גידפה את העובדים והתנעה בצורה לא הולמת, חשפה את מקום המקלט ואף שיקרה כי אחיה יבוא לקחת אותה (ע' 41). **חרף ההצהרות הגורפות, לא פירטה שקר של ממש שנשמע מפי העידה, והדבר אף אינו מתועד בגלגולות הטיפול, מלבד אותה עזיבה של המקלט באמירה כי אחיה ייקח אותה ממש**.

כשנשאלה האם המתלוננת ציינה בפניה כי תנתנקם בנאים, השיבה - "כן, מאשרת לא פעם ולא פעמיים וגם לא שלוש, וניסיתי לטפל בזה מול הדוד, הסבא ומ'" (ע' 43, ש' 30). עוד תארה, כי המתלוננת לא סלחה לנאים על רצח אימה, ולא יכולה הייתה לשאת את היותו חופשי (ע' 44, ש' 8-6). גם **טענה זו אין כל תיעוד בגלגולות הטיפול**.

35. **התרשםתי כי העידה העכימה את קשיי המתלוננת ואת אופיה הרע**, בדבריה אודות שקרים של המתלוננת, אודות רצונה לנוקם בנאים, ופגמים נוספים - אשר לא בא בזכרם **בגלגולות הטיפול**, אף כי לטענה ולטענת העו"ס עבד אל חי, פרטיו הטיפול נרשומים באופן שוטף ומוקף בגלגולות אלו.

העדה הדגישה במופגן כיnodע לה על האירוע רק לאחר התלונה במשטרה, בנסיבות להדוף את השמועות כי הרווחה אחראית למעצרם של הנאים - "...**היא עושה הכל ומאשימה אותנו**" (ע' 47, ש' 4-5).

היא הביעה תסכול וכעס על התנהגות המתלוננת, אשר שוב ושוב עזבה מקלטים ולא שיתפה פעולה עם הרווחה

וالمشتראה. גם מתסcole זה עולה כי העודה סבורה הייתה כי המתלוונת מצויה בסיכון, ומסכנת את עצמה במעשה.

חששה להיות מעורבת בעניינים של הנאשמים אינו רק פרי התרשםותי מעדותה בפניי - וכן כאמור אכן התרשםתי, אלא מובע באופן ברור במסמך שכתבה למנהל המשוז במשרד הרווחה מיום 27.10.2013 (ת/30). במסמך מובהר כי קיימים איזומים על חייה של המתלוונת עקב עזיבתה את הבית ויציאתה למקלט לנשים מוכות, והעודה - מנהלת מחלקת הרווחה כאמור - כתבה במסמך את הדברים הבאים: "**אין ספק שמדובר במשפחה אלימה ומוסכנת, ומעורבות הלשכה עלולה להיתקל באלים קשה של המשפחה המורחבת**". לפיכך ביקשה: "**שתהיה מעורבות ממליצה לכל האפשר של הלשכה ולחלופין לשкол העברת התקיק ללשכה אחרת רוחקה מהישוב .. ככל האפשר**".

הדברים מדברים بعد עצם, ועליהם בקנה אחד עם התרשםותי מהאופן בו העודה בפניי, ועם דברים שנכתבו על ידי השוטרים במסגרת הביעה העודה חש מפני המשפחה, ואת סРОכה לשתף פעולה עם החוקירה.

נוכחות דברים אלו אינן נתנתה אמון בעדותה.

גורסאות הנאשמים

גרסת נאם 1

36. **בהתודעה** הבהיר נאם 1 את החשדות שהוטחו בו, ציין כי הורי המתלוונת נפטרו, וכ-14 שנים הוא מגדל אותה עם אשתו. **באשר ליום האירוע** טען כי המתלוונת יצאתה לקניות עם סבתה, אשתו, בשעות הצהרים והן שבו חזרה לביתם בשעה 23:00. לדבריו, היה מודאג מאוד, וכשהזרו **צעק על אשתו** ושאל אותה היכן היא. הוא **שאל גם את המתלוונת מודיע לא הודיע לו שהן מאחרות**, ובתגובהה המתלוונת תפסה את שערותיה וצעקה כי מותר לה וכי היא חפזה לעזוב את הבית. **לטענתו** המתלוונת דחפה אותו אל הקיר, וכתוצאה לכך כאבה רגלו. אז הלכה לכיוון המטבח תוך שהוא צועקת כי תהרוג את עצמה וכי **זמן משטרת**. הנאם חש שהמתלוונת פגעה בעצמה, ולכן אמר לה שלא תוכל ללכת, **ושיזמין משטרת**. בעקבות הנסיבות, נאם 2 המתגorder מעל דירתו, ירד, **תפס את המתלוונת, ולא נתן לה לצאת מהחדר**. נאם 2 שאל את המתלוונת מה הביעה, והביא פעמיים מים על מנת שתירגע (ת/16 ש' 16-18).

הוא אישר כי למחמת החג המתלוונת אמרה כי היא הולכת לרוחחה ולבית הספר, ומאז לא שבה אל הבית, אף שהשאייה בו את ילדיה.

37. **בעדותה** העיד הנאם כי הוא אוהב את המתלוונת כמו בת, ואישר כי עד האירוע נשוא כתוב האישום היו

היחסים ביניהם טובים מאד (ע' 91 ש' 7-4) וכי המתלוונת מוקירה לו תודה (ע' 94 ש' 7-5), ואוהבת אותו ואת המשפחה (ע' 86 וע' 90). כן טען כי היחסים בין נאים 2 לבין המתלוונת היו כחשי אחים (ע' 87). הנאם הבהיר כי הוא ונאים 2 פעלו כנגד המתלוונת באלים, וטען כי היא משקרת עקב הביעות עם בעלה, חובותיה, ורצונה לנקום בנאים 2 (ע' 83, ש' 28-29). יחד עם זאת, כשנשאל מדוע יעליל עליו, השיב כי יש לה עצבים וכי היא אומרת את מה שעולה בראשה (ע' 94). בחקירה חוזרת הוסיף כי התלוונת נגדו שכן סבירה שהסתכנים להרגת אימה (ע' 158).

לדבריו המתלוונת התגוררה בביתה עם ילדיה תקופת לא ארוכה, לאחר שעזבה את בית בעלה, ובחר בזיננו לא היו מיטות אלא ספסלים ומזרונים. את המצעים לקחו ממחסן (ע' 81). לפיקר, טען למעשה כי לא הייתה בณמוך כרית, עימה ניתן היה לחנוק את המתלוונת.

אף שהנאם אישר ככל הפרטים שמסר בהודעתו נרשם נכונה למעט שעת השיחה הטלפונית עם המתלוונת ושעת חזרתה הביתה (ע' 87-88), הרי שהוא שינה מהודעתו במשטרת בפרטים רבים: הוא טען כי הוא בן 82, כי אינו יודע לקרוא וכתב, ומשכך לא לקרוא את הודעתו לפני חתום עליה. כן טען כי אינו מבין עברית על בוריה (ע' 80). הוא טען כי האמור בהודעתו, כי המתלוונת שבה לביתה עם הסבתא והילדים בשעה 01:45 ולא בשעה 23:00 כתוב בהודעה, אף שהטנה כי דבריו של הנאשם לא נרשם נכון לא נטנה כלל בפני גובה ההודעה. צוין בהקשר זה כי גובה ההודעה, רס"מ יצחק קרסנטי, העיד כי התרשם שהנאם מבין את השפה,அחרת לא היה גובה את ההודעה באופן זה. הוא העיד כי קרא לנאים את ההודעה, והנאם חתום כי ההודעה הוקראה לו (ע' 20).

באשר לנסיבות האירוע, טען הנאשם כי שכחزو אשתו והמתלוונת **הוא לאicus**, והבהיר את דבריו במשטרת כי צעק על אשתו (ע' 97). גם עם טענה זו לא עומת גובה ההודעה.

כן הבהיר הנאשם את דבריו בחקירה כי דבר עם המתלוונת באותו אירוע, אף שגם על כך לא נחקר גובה ההודעה (ע' 98). הוא טען כי שוחח עם אשתו, אז יצאת המתלוונת מחדרה והחללה לצעוק ולהרביץ לעצמה. כאשר ניסה לתפוס אותה על מנת שלא תצא, דחפה אותה. לדבריו ניסה למנוע ממנה לצאת מאחר שבעבר ניסתה לפגוע בעצמה באמצעות שתיתת אקונומיקה (ע' 83). הוא טען כי אחוז במתלוונת בגב על מנת שתירגע בחדרה, ושלל את דבריו במשטרת כי המתלוונת דחפה אותו אל הקיר וכי כתוצאה לכך קיבל מכחה (ע' 103).

לדבריו, לאחר שהמתלוונת נרגעה (ע' 95 ש' 1-2), הגיע נאים 2, נתן לה כוס מים וליטף את ראשה (ע' 83 ו-87). **הנאם שלל כי נאים 2 שוחח עם המתלוונת ושאל מדויק היא צועקת על נאים 1** (ע' 105). כן שלל הנאשם את הדברים שנרשמו בהודעתו, כאילו נאים 2 אחוז במתלוונת על מנת שלא תצא מהחדר, וטען כי הוא שעשה זאת (ע' 105). עוד שלל הנאשם את דבריו במשטרת כי המתלוונת רצתה באותו מועד להזמין משטרת (ע' 94, ש' 2).

הנאם אישר כי האירוע כולל התרחש בסלון הבית (ע' 100) ושלל כי התרחש גם מחוץ לבית, אך בחקירה

חוורת, במועד אחר, טען כי האירוע החל בחצר הבית, כפי שעלה מגרסתו של עד ההגנה מחמוד. הוא אישר כי נתן למתלוננת כסף למחירת האירוע, אך ציין כי עשה זאת עקב החג (ע' 106).

עוד תאך, כי בעלה של המתלוננת דאץ, אחינו, סיבך את המתלוננת בחובות כבדים, ומחשש שתשלח לכלא בעקבות החובות הוא נהג לעוזר לה מבחינה כספית, ביקש MILF, ובכללם נאשם 2, כי ישלמו את חובותיה ויעזרו לה, ודאג לה למגורים, לאוכל ולכל צרכי ילדיה (ור' נ/7).

כן טען כי המתלוננת אמרה לו שהיא חוליה בסרטן, אף שכל מסמך לא הצביע על כך, ומתלוננת לא נחקרה בנושא. כשנשאל מדוע אמר לשוטר לפני האירוע כי המתלוננת אינה יכולה לעבוד מאחר והיא חוליה בסרטן, השיב כי המתלוננת אמרה זאת לאשתו (ע' 92), והכחיש את הדברים האמורים מפני בת/23, אשר הוגש בהසכמה ללא חקירות עורך הדוח (ע' 92-93). כן טען כי מעולם לא מנע מהמתלוננת לצאת או לעבוד (ע' 81), אלא ש לדבריו בגלל מחלת ברואה, היא מפסיקה לעבוד (ע' 86).

גרסת נאשם 2

38. **בהתדרתו** מיום 22.10.2013 (ת/17) טען **הנאשם** כי ביום האירוע בסמוך לשעה 1:30 הוא נכנס לבית הוריו וראה את המתלוננת צעקה ומתפרצת על נאשם 1, שבדוק הקיז משנתו (נאשם 1 שלל בעדותו כי ישן). לדבריו, במקום היו அகிய மீது நாய்க்கருவி வீசுவது, מ, וכן אמרו. הנאשם טען כי ஏன் அதை மதலாட்டு செய்து விடுவது கிருமியாக இருக்கிறது, והוא עשה (יצוין בהקשר זה כי נאשם 1 שינה גרסאות באשר לנוכחות מתחילת האירוע - ע' 83, 95-96).

39. הנאשם תאר כי המתלוננת צעקה כי היא רוצה לצאת מהבית ומשכה בשערותיה, וציין כי מספר חודשים קודם לכן ניסתה להתאבד. הוא הוסיף כי היו שמועות שהוא "مستובבת עם גברים" וחרף זאת המשפחה קיבלה אותה. עוד הוסיף, כי בעלה של המתלוננת הותיר חובות כבדים, הוא נמצא בכלא, וכי הוא עצמו לא התנגד לגירושה של המתלוננת, ואף דאג לה, لكن אותה לסייע המשפט, ועזר לה מבחינה כלכלית, ובכל זאת לאחר האירוע נתן למתלוננת כסף כמתנה לחג. דברים דומים עלו גם מעדותו בפניו, **விடுவது மதலாட்டு நடந்து பின்னர் நாய்க்கருவி வீசுவது கிருமியாக இருக்கிறது**, לפגיעה בשל חובותיה של המתלוננת, וכי נאשם 2 שילם לו בתמורה לטיפול בתיק (ע' 150-151, ונו/8).

כשנשאל מדוע תעלול עליו המתלוננת, השיב כי בגין רצח אמה בשנת 2000 מבקשת המתלוננת להתנקם בו.

40. **בעדותו** ציין הנאשם כי הוא שוחרר מהכלא בסוף שנת 2011 (ע' 131), וכי ניסה להתקרב אל המתלוננת ולכפר על מעשיו, תוך סיוע כלכלי ואחר למתלוננת. הוא טען כי המתלוננת עבדה במספר מקומות אך עזבה את מקומות העבודה על דעת עצמה ולא משום התערבות המשפחה. כן טען כי אפשר למתלוננת לשמש ברכב של אשתו.

עוד טען, כי במועד בשחתה המתלוננת במקלט, פנה אל המשטרה ויזם ישיבה שמטרתה להחזיר את המתלוננת

מהמקלט לבתו של נאשם 1. לדבריו בישיבה נכחנו שהוא אשר ציינה כי המתלוונת חפזה לנוקם בו עקב רצח אמה, ומפקד התחנה אמר כי הוא מבין שלאחר שחרור הנאשם ממאסר מבקש המתלוונת להתלוון כנגדו (ע' 112). **כמצין לעיל, מפקד התחנה הוזמן להעיד עד הזמה והכחיש פרטיהם אלו - הן את יוזמת הישיבה, הן את דברי נואה הנטענים, והן את תגובתו הנטענת.**

בהמשך טען כי היה בישיבה במשטרה עם אביו ועם מפקד התחנה והשוטר רועי (ע' 132). כן טען כי יומיים לפני שנעצר התקשר אליו רועי על מנת לשאול לשולם המתלוונת, והנאשם הגיע אליו מיזמתו לתחנה, מבלי שזומן. באותו מפגש אמר לו רועי לדבריו כי המתלוונת "מחפשת" אותו, וכי עליו לצאת מהשכונה (ע' 134-133).

גם טענה זו נשלה על ידי רועי חסן, רcz המודיעין בתחנה, אשר העיד כי **זמן את הנאשם** לתחנת המשטרה ושם **הזהיר אותו לבלייף גאגן במלוונת**, לאחר שנודע לו כי המתלוונת רוצה להגיש תלונה בגין תקופה או יותר (ור' ת/39 וע' 74).

41. **באשר לאירוע נשוא האישום**, תאר כי לערכו בשעה 02:00 שמע צעקות מביתו של נאשם 1, מתוך חשש שקרה משהו להוריו ירד לביתם.

לדבריו, כאשר נכנס אל הבית ראה את המתלוונת יושבת וקמה לסרוגין, ומתפרצת כהרגלה. הוא טען כי **ליטף את ראשה, נתן לה כס מים ועלה לבתו לבתו** (ע' 116, ש' 6-3). **זאת, אף שלא ציין את ליטוף שערה והגשת המים במשטרה.**

בעודתו חזר על טענותו כי המתלוונת מעיליה עליו בשל רצח אמה (ע' 117), אף כי לא הסביר מדוע תעליל המתלוונת גם על נאשם 1. הוא חזר על דבריו באשר לדברים שלכאורה אמר לו רcz המודיעין, דברים שכאמור הוכחשו (ע' 117).

בחקירה נגדית השיב הנאשם כי היו לו יחסים טובים עם המתלוונת, אך בשיחות עם איסמעיל מהרווחה אמר איסמעיל למתלוונת כי עליה לנסות לסלוח לו שכן שילם על מעשייו. **זאת, אף שא העיד כי מעולם לא שוחח עם המתלוונת על רצח אימה, ולא שמע ממנה כי רצונה לנוקם בנאשם** (ע' 118).

הוא תאר התפרצויות כעס אחת של המתלוונת בה היה נוכח (ע' 122), והעיד כי שמע מבני משפחתו על אירועים נוספים במהלך התפרצה המתלוונת, אך כי מעולם קודם לתלונה הנוכחית לא התלוונת בגין אירועים שכאלה במשטרה.

כשנשאל האם יתכן שהוא למתלוונת "תשתקן, تستמי את הפה שלך", וכן מנע ממנה לצאת מחדרה, השיב בשלילה וכי אינו זוכר זאת (ע' 126).

ציין כי לדברי הנאשם, מhammad, אחיה של אוליפט, הוא אדם שהוא סומך עליו ולא שמע ממנו שקרים (ע' 121). עד זה, כפי שיובהיר להלן, העיד עד הגנה, וסתור חלק ניכר מטענות הנאשםם.

עדויות עדוי הגנה

42. **גב' ע ס**, העידה כי נאשם 2 נשוי לבת אחיה. לדבריה היא אינה מכירה את המתלוונת היטב, אך השתיים שוחחו עת נסעו באקראי יחד באוטובוס בטרם הארוע, ובנסיבות אמרה לה לטענתה המתלוונת

כי היא רוצה להתנקם בנאים 2 בגלל מעשו.

לא נתתי אמון בעדותה. איני מאמינה לה כי שמעה מהמתלוננת עד בטרם תלונתה כי בכוונתה לנוקם בנאים 2, הנשי לאחיזיניתה, ולא אמרה על כך דבר למי מבני המשפחה. איני מאמינה לה כי גם לאחר ששמעה כי הנאים נעצרו, לא טרחה לפנות למשטרה על מנת להתריע כי מדובר בעילה, אלא סיפרה לאחיזיניתה, אשתו של נאים 2, על השיחה, ואולם המשפחה לא עשתה דבר עם המידע, והמתינה כ-7 חודשים, עד לחשיפתו בבית המשפט.

指出 כי באשר לאירוע גופו ציינה העודה כי שמעה שהמתלוננת וסבתה חזרו לכפר בשעה מאוחרת, דבר שאינו מכובד או נהוג (ע' 139). עוד שמעה, כי היו עציקות, שכן המתלוננת אחרת, וכי הדבר אינו מכובד, ומכך (ע' 140). **בדברים אלו יש כדי ללמד על יחס המשפחה אל המתלוננת והתנהלותה, והם עומדים בסתייה לעדות נאים 1 בפניי כי לא כעס כלפי המתלוננת וסבתה אחרת לחזרו.**

43. אחותה בת ה-22 של המתלוננת, הגב' **טן ג'**, העידה אף היא עדת הגנה. היא העידה כי מאז מות אימה, כשהיא עצמה הייתה בת 8, גידל נאים 1 אותה ואת אחיה. ג' העידה כי בני המשפחה לרבות הנאים, דאגו לרוחחתה של המתלוננת, וטענה כי המתלוננת נעה לצאת לבנות, עבדה, ונעה ברכבו של נאים 2.

כשנשאלה באשר לבריאותה של המתלוננת, השיבה כי נאום 1 וסבתה סיפרו לה כי למATALוננת יש סרטן ברחם (ע' 144).

היא הוסיפה כי המתלוננת נוהגת להתעצבן ולהקוט את עצמה, כי במהלך החג, לא אמרה לה המתלוננת דבר בנושא (ע' 145), וכי היא כועסת על אחותה, על שעזבה חיים טובים (ע' 148).

לא נתתי אמון גם בעודה זו. נאים 2 הרג את אימה כשהייתה בת 8. תשובה כי סלחנה לו על כך, שכן "למה לא?" (ע' 144 ש' 7) וכי הדבר היה מזמן, אינה מאמין בעיני, ואני מאמינה לה כי היא מתיחסת להרגת אימה בידי הנאים בנסיבות ראש שכזו, ותוהה מדוע לא לסלוח לו.

אני רואה משמעות לכך שהמתלוננת לא שיתפה את אחותה באירוע, נוכח תאור וחסינן על ידי עדה זו עצמה.

יתריה מכך, בחקירה הנגידית התבקר כי לעודה אין קשר עם אחותה מיום המעצר, וכי שמעה פרטים אודות עדות אחותה בבית המשפט, ובכלל זה את העובדה שהמתלוננת אמרה שאינה זוכרת מה קרה באירוע (ע' 147). פרט זה מעלה חשש ממשי לשיבוש ותיאום עדות העודה, ומכלול דבריה התרשם כי הגיעו במטרה להכפייש את אחותה ולתמוך בנאים, ללא קשר לארועים כפי שהתרחשו, להם לא הייתה עדה.

44. אחותה של המתלוננת, מ' ע', מסר בהודעתו מיום 23.10.2013, כי ביום האירוע כשחזרה המתלוננת אל הבית נאים 1 שאל אותה ואת הסבתא היכן היו עד שעה מאוחרת ומדוע לא התקשרו לעדכן, וכי

המתלוננת בתגובה הינה לטעוק. הנאשם הורה לה להיכנס הביתה כדי שהשכנים לא ישמעו את הצעקות. גם בבית המשפט אישר כי הארווע החל בחוץ, וכי המתלוננת נכנסה פנימה שכן הנאשם 1 לא רצה שאנשים ישמעו את צעקותיה (ע' 168), זאת בניגוד לעדות הנאשם לפניו.

כאשר העד עומת עם הסטירה בין עדותו לעדות הנאשם 1, תרצה זאת בכך של הנאשם יש בעיות זכרון, טענה שלא נטען אף על ידי הנאשם עצמו.

במשטרה מסר כי הנאשם 2 שאל לפשר הצעקות, והמתלוננת השיבה כי זה לא עניינו. או אז אמר לה הנאם 2 היהות בשקט ו- "תיסתמי את הפפה", העד ציין כי המתלוננת "נלחצה" והחלה שוב לטעוק ומשכה בשערותיה, **הנאם 2 אמר לה שתירגע ושתכנס לחדרה**.

בבית המשפט חזר על דברים אלו וטען כי המתלוננת לא הוכתה (ע' 160, 168). עם זאת, **דו השיח בין הנאשם לנאם 2, ודבוריו של הנאשם 2 למATALONNETA אינם בעליים בקנה אחד עם גרסת הנאים באשר לארועם**.

העד ציין כי הנאשם 1 דאג למATALONNETA יותר מאשר לבני המשפחה האחרים. הואאמין כי נינה את המתלוננת "שקרנית", אולם כشنשאיל מודיע, השיב כי אין לה רחמים בלב וכי עצבה את ילדיה אצל הסבתא (ת/41).

כן אישר כי למATALONNETA יש סיבה להילחץ ולפחד מנאם 2 (ע' 171).

כשנשאיל למניע המתלוננת להעליל על הנאים, קשור זאת לכאב בגן גירושיה, וטען בניגוד לגרסת הנאים, כי הנאים היו נגד הגירושין (ע' 162).

העד ציין כי המתלוננת אמרה לו כי היא מעוניינת לנქום בנאם 2 (ע' 163), וכן ציין כי ביום הארווע, מכשיר הטלפון שלו היה ברשותה. בעניין זה הוגש לבית המשפט מסמך מחברת אורנג', אשר סומן נ/9, המציין כי בוצעו שיחות מהטלפון של המתלוננת בין התאריכים 13.10.14-19.10.14. עם זאת המסמך אינו מפרט באילו מהמועדים בוצעו השיחות, ההגנה לא הגישה את פלט השיחות, ולא חקרה את המתלוננת על כך. לפיכך אפשר שהשיחות בוצעו ב-13.10.14 לפני הארווע נשוא כתוב האישום. יזכור בהקשר זה כי לטענת ההגנה משוחזרו הסבטא והמתלוננת בשעה מאוחרת, ציינו כי למATALONNETA לא נותרו שיחות בטוקמן שלה, ומכאן שלא יכולה הייתה כלל לתחזק לאחר הארווע, ולהודיע על שהיה.

בחקירה נגדית ציין העד כי הנאשם 1 גידל אותו כאבא (ע' 165), כי הוא מתגורר בבית הסב (ע' 159), וכי הוא עובד עם א, דוד אחר, בעסקי הבניין.

מן האמור עולה כי העד סתר את גרסאות הנאים בסוגיות מהותיות המפורטות לעיל. כן סתר את **גרסת המתלוננת** - הן באשר לארוע המתואר, הן באשר לאפשרותה לצאת מהבית בכלל ולעבד בפרט (ע' 163), ואף העד כי המתלוננת אמרה לו שהוא חולה, וכי רצתה עבר להתאבד (ע' 168).

התרשימי כי מדובר למי שבא להגן על סבו, מיטיבו, ועל דודו. מדובר למי שהמשטרה ניסתה לאתרו מספר פעמים בטרם נגבהה הودעתו (ת/4), גרסאותיו - במשטרה ובביתה המשפט לא עלו כאמור בקנה אחד עם גרסאות מי המעורבים באירוע, ולפיכך איןנו נותנת אמון בדבריו באשר לתאזר האירוע.

45. **כעדת הגנה נוספת גב' שג**, חברותה של המתלוננת. אף היא קרובות משפחה של הנאים והמתלוננת, ומכאן שאף עדה זו אינה ניטרלית.

היא העידה כי השתיים נהגו לצאת ולשחות קפה מקומות שונים (ע' 152).

באשר לאירוע הנדון העידה כי המתלוננת הגיעה לביתה לאחר החג ואמרה לה כי היא מחפשת דירה, רוצה להתגרש מבعلاה, וביקשה לשון אצלם למשך יומיים, כשהיא מתמקדת בבעיותה עם בעלה, וברצונו לגרש אותה (ע' 151). כן העידה כי המתלוננת אמרה לה שהיא חוליה בסרטן (ע' 152).

כאשר נשאלת כמה זמן היא מכירה את המתלוננת - מתלוננת אשר טועה כי היא קרובות משפחתה (ע' 154), השיבה כי הן מכירות חדשניים וחצי. כשנשאלת אם הקשר ביןן נתקל לפני חדשניים או שנתיים - השיבה כי אינה זוכרת (ע' 154).

העדה העידה כי המתלוננת שהטהה בביתה 4 ימים, ובסיום פונתה למשטרה. **לא נתמי אמון בתשובות העדה כי אינה יודעת מדוע פנתה המתלוננת למשטרה, וכי אינה יודעת מדוע ביקשה המתלוננת לנור בيتها.** נסיען החיים וההגion תלמידים כי כאשר קרובות משפחה, או חברה, או ל-3 ילדים, מגיעה לבית קרובותה וمبוקשת להתגורר אצלה, היא מספרת מדוע עזבה לפטע את שלושת ילדיה ועברה להתגורר במקום אחר, ומדווע בסיום השהייה בת ארבעת הימים בيتها, פנתה למשטרה. ת' 36, המתעד את **סירוב העדה לשוחח עם המשטרה** אינו מתישב עם חוסר ידיעה אודות נסיבות הפניה למשטרה, ותשובה כי הדבר הינו עניינה של המתלוננת מלמדת על רצון להסתיר את שידעה. אף שהעדה טוענה כי אינה מפחדת, היא אישרה כי היא מתגוררת לא רחוק מבית הנאים, **וזדרה כי אינה רוצה לפגוע בשמה הטוב** שכן כולם מתגוררים בישוב קטן אינם מתישבים אף הם עם חוסר ידיעה. בגרסת העדה כי המתלוננת רצתה לשכור דירה עקב גירושה אין כדי לחתם הסבר לתהיה מדוע עזבה את בית סבה, שכן לא גרה בבית בעלה באותה עת. גרסתה כי המתלוננת רצתה לשכור דירה עם ילדיה אינה מתישבת עם התוצאה הנוכחית, לפיה המתלוננת מתגוררת עד היום במקלט - ללא ילדיה.

ኖוכח דברים אלו התרשימי כי גם עדה זו לא העידה עדותאמת, וכי העידה מתוך מטרה לסייע לנאים, גם במחיר עיות האמת.

סיכום ומסקנות

הערכת עדותה של המתלוננת

סיפור חייה של המתלוננת מורכב ועצוב. אין חולק כי לנאש 2 השפעה משמעותית על מרכיבות חייה, והתרשםתי כי כמצופה, המתלוננת לא סלחה לו על הרגת אמה. **עיקר טענת ההגנה בהקשר זה** הינה כתיחסות הנוקם של המתלוננת כלפי נאש 2 הן שמניעות אותה, והוא אף מייחס חלק מהאחריות למות אמה לנאש 1. אכן, יש רמזים בדבריה לכך שגם סבה היה מעורב בנטילת הכספיים מאמה, וזאת שהוביל לשיטת המתלוננת לבסוף לרצח אימה. עם זאת, אין לי ספק כי עיקר התיחסות של המתלוננת כלפי סבה הן של חום ואהבה, והוא מוקירה לו תודה על גידולה לאחר מות אימה. כל אימת שנשאה על עצותה לה, השיבה בחומר, הרחיבתה באשר למעשי הטוביים כלפי, ולעתים אף דמעה. לא מצאת ממש בטענה כי פעלה על מנת להפليل את סבה האוב.

לא ניתן להטעיל ממורכבות מערכת היחסים, ומהעובדה כי ללא ספק יש למתלוננת מנייע לנוקם בנאש 2. לפיכך, על בית המשפט להזהיר עצמו אזהרה יתרה בבחינת גרסת המתלוננת, ולבוחן את עדותה באופן מעמיק, על פירוכותיה.

המתלוננת ביקשה להתחמק ממתן העדות בבית המשפט - תחילה הוצאה נגדה צו הבאה, וגם בהמשך ברוי היה כי לאertia בבית המשפט מתוך רצון להuide לא מחוסר בראיה. יוזכר כי כאשר התבקש להחזיר את העדה לדוכן העדים לאחר מציאת החקלה, העדיפה המאשימה לוותר על הגשת הראייה, על מנת שלא להביא לעדותה החזרת של המתלוננת, ואך משום שב"כ הנאשמים עמדו על כך - כך נעשה, כאשר באולם בית המשפט נכח גם מלאוה של המתלוננת מטעם המקלט בו היא נמצאת.

עדותה בפניי הייתה לקונית, עצורה, ומקוטעת. **התרשמתי כי גרסאותיה במשטרה, ובראשן התשאול המוקלט, ת/22, הן גרסאות האמת.** נסיבות התשאול, הסירוב למסור תלונה רשמית (ר' עדויות החוקרת אודיה והחוקרת פולדמן, ומצרך השוטר חלה), התאור החופשי ולא מסודר של האירועים, ההסביר שנייתן בדבר כבישת התלונה, כל אלו תומכים במסקנה זו.

המתלוננת לא העזימה את המעשים להם טענה. היא פרטה עובדתית תקיפה בארוע אחד בלבד, ופרטה את השתלשות אותו ארוע באופן מהימן. יתרה מכך, היא סרבה לפרט ארועים נוספים (נשאלת לגבי הסב והשיבה כי אינה רוצה להتلון נגדו, ת/33), ובחינה בין מעשי הנאשמים למעשי אחרים אשר איימו עליה או תקפו אותה (בעל, והדוד אמר). למעשה סימן החבלה הקטן באצבע רגלה, לא טעונה לחבלות שנוטרו על גופה מהמעשה האלים.

התשאול המוקלט (ת/22) הינו ראייה אוטנטית, שכן נעשה ללא ידיעת המתלוננת. התבוננות בתשאול מגלה מתלוננת המשלימה עם גורלה - היא מתארת את(ar) האירועים בצורה ברורה ורהורת, מאופקת, לא היסטרית, היא דזמתה משלך גדול מהחקרה אך מנסה להסתיר זאת. היא מתמקדת ברכזונה לעזוב את בית הסבים ולמצוא מקום להתגורר בו בשלווה עם ילדיה, ושבה ומצינית כי יהרגו גם אותה בסוף, והדבר יציג כהתאבדות או כתאונת. המתלוננת מבינה בתשאול בין(ar) האירועים השונים - בכל אחד מהם מצינית במדוקן מי בין המשפחה שפועל נגדה או איים עליה, ואני מפלילה דזוקא את(N) נאש 2 או 1.

בחקירתה הנוספת במשטרה חזרה כמעט מילא במליה על גרסתה בתשואל בדבר הדברים שאמרו לה הנאים בעת האروع, ועל מעשיהם.

אף ההקלטה שבוצעה בחודש יוני, לפני החקירה נושא כתוב האישום, מלמדת על מרכיבות מצבה של המתלוונת, המתחבطة בין היתר בכך ש愧 לאחר שפקיד התנהה הציע לה להיכנס לתוכנית להגנת עדים והצעות נוספות, היא צינה כי ברצונה לחזור לביתה (ע' 19 ל/ת42). בהקלטה ניכר כי המתלוונת מודעת למצבה, לסכנה בה היא נמצא, ומשלימה עימה ללא צעקות ובכי.

47. **בחנותי היבט את הסתיירות הקיימות בדברי המתלוונת.** כאמור, היא אמונה השיבה בחוויב לשאלת מנוחה אם נגעלה בחדר, אולי בדבריה קודם לכן צינה כי הנאים סגורו את הדלת ולא טענה כי נעלם אותה, אף לאחר מכון תיקנה וסבירה כי הדלת היתה סגורה ולא נעולה, והדגימה זאת. כן מצאתי אי דיויקים בשאלת אם ניסתה להתאבד בעבר, באילו מקומות עבודה בדיק עבדה, ובתוארים על מצבה הכלכלי הסבור.

לא מצאתי כי סתיירות אלו יורדות לשורש העניין וכי יש בהן כדי לפגום במהימנות הגרסה במשטרה (ויר' בענין זה את ע"פ 511/11 - סאלח מריסאת ואח' נ' מדינת ישראל, תק-על 2012(1), פסקה 22).

בבית המשפט ככל העידה המתלוונת באופן מאופק וכואב, מבלי להישיר מבט, וניכר היה בבחירה כי היא חששת מפני הנאים. הדבר בא לידי ביטוי גם בכך שניסתה להטיל את האחריות על עצם התלונה על הרוחה, על מנת להסיר מעצמה את נטל ה"אשמה" בגין כך שהتلונה, לפחות לתפיסת הנאים ובני המשפחה.

המתלוונת הרבהה לשחוק במהלך עדותה, לטעון כי אינה זוכרת, ולהשתהות בטרם השיבה.תשובה היא לקוביות, ולרוב התמצאו ב"כן" ו"לא", ככל למעט כאשר אפשרו השאלות להיטיב עם הנאים - אך פירטה בחקירה נגידית פרטיהם אוטם סרבה לאשר בחקירה ראשית, והרחיבה לגבי המעשים הטובים שעשו למעןה (ע' 53 לעומת ע' 56 כדוגמה).

התרשמתי כי אין מדובר למי שרוצה להעליל על הנאים, אחרת הייתה דבקה בגרסאות שמסרה במשטרה גם בבית המשפט, ומכוונת אצבע מאשימה לפניים, שהרי לכוארה מתממש CUT אשר שביבקה - הנאים עצורים, ומוציאים בסיכון להיאסר לתקופה ארוכה.

הטענה כי המתלוונת בחרה להتلונן כנגד הנאים במועד בו התלוננה שכן באותה תקופה התגירהה מבעליה אינה מחברת באופן הגיוני את הדברים, ובענין זה הדעת נותנת כי היה על המתלוונת להכיר תודה למי שלכוארה תמרק בה בתהילך זה, כאשר נאם 1 אפשר לה להתגורר בבתו, ואילו נאם 2 סייע לה בענייניה הכספיים, ולא להtelon נגדם דוקא אז. יוזכר, כי נאם 2 התגורר בסמוך למחלונת תקופה ארוכה, ولو רצתה לנוקם בו, הייתה יכולה לעשות כן בסמור לשחרורו.

חרף עדויות עדי ההגנה, התרשםתי כי המתלוונת חיה בבית סבה וסבתה, כאשר הסב וగבריו המשפחה האחרים מנסים לשלוט על התנהגותה ואורחות חייה - הם מעורבים בשאלת האם יצא לעבוד, האם תתרנש, והין תגור, באופן מגביל, המקשה עליה למשש את רצונותיה.

יציינן כי אף הופיע בין לבושה המסורתית והצנوع של המתלוונת בעת שקיימה המשטרה את השיחה המצלמת בנסיבות נאשם 1 בחודש אוגוסט, לבין האופן בו הייתה לבושה במקלט ובעדותה בשני המועדים בפני - מלמד כיצד נדרשה המתלוונת להתנהג במחיצת בני משפחתה.

עדי ההגנה אמנים הכחישו זאת ברובם, אולם מעדיפה אני את עדות המתלוונת ומסמכיו הרווחה - מהמסמכים בהם נכתב כי בני משפחחת המתלוונת הבטיחו כי יקבלו כל החלטה שתתקבל באשר לגורושה, וכי לא יתרבו בחיה, עולה כי קודם לכן פעלו בני המשפחה באופן אחר, אחרת לא היה צורך לקיים עימם שיחה בנושא.

אף עדויות עדי ההגנה - מחמוד וערר ניכרו הדברים.

גם כאשר חזרה המתלוונת לדוכן העדים לאחר עדות ההזמה, התרשםתי כי חרף העובדה שעדודה נתינה בבקשתה בדلتאים סגורות, ללא נוכחות בני המשפחה אשר נכחו במהלך שמייעת העדויות האחרות במשפט, היא לא העידה באופן חופשי, והחשש היה ניכר על פניה. העודה העידה באופן מסוייג, מתוך רצון ברור שלא להפليل את הנאשמים, וחוסר רצונה להשיב אף על השאלה מדוע שהתה במקלט בחודש יוני, ה比亚 לכך שהיא המשישה הפסיקת את חקירתה לאחר שאלות ספורות (ע' 214). לו אכן הייתה המתלוונת נמצאת במקלט באותו מועד בשל התנהלות משפחתו של בעלה כלפיה, הייתה מעידה על כך באופן חופשי, שכן אז לא הייתה לה סיבה לחושש ממתן עדות שכזו אל מול הנאשמים. יוטעם, כי לו הייתה המתלוונת מגיעה למקלט בחודש יוני משום שהורי בעלה ביקשו לנשלה מביתה, יכולת היה להתרנש בבית סבה האוהב, ולא היה עליה לברוח למקלט.

הוא הדיון גם באשר להימצאה כיום במקלט. הטענה כי המתלוונת נזקקה לאליibi להחליטה לעזוב את הבית (ע' 223), אין בה כדי להסביר מדוע בפועל לא עזבה המתלוונת לבית משלה, והיא נמצאת עד היום במקלט לנשים מוכות, כשהיא מופרדת מילדייה. אין מדובר למי שפתחה דף חדש בחיה והחליטה לחיות הרחק משפחתה, אלא למי שמתנהלת עד רגעים אלו ממש כמו שחיה בסכנה, ומוואורת לשם כך על מגורים עם היקרים לה מכל - ילדיה.

המתלוונת נידבה בעדותה זו מיזמתה פרטיהם המציגים את נאשם 2 באור חיובי, התנהלות שאינה עולה בקנה אחד עם מי שחפץ להכפייש את הנאשם ולהפלו. אך בכל הנוגע לארוע נשוא כתוב האישום - סרבה למעשה להעיד, ונמנעה כך מהफלהת הנאשמים (ע' 216).

התרשםתי כי לפני מתלוונת החוששת באופן ממש מפני הנאשמים, מאוימת על ידיהם, וחיה כאשה נרדפת, מנודה, ובודדה. אף כי הוצע לה לשוחות במקלט היא עמדה על כך שבסתו של דבר תימצא על ידי משפחתה, וסרבה הן בחודש יוני והן בחודש אוקטובר, בהתרחש האירוע נשוא כתוב האישום, להתלוון במשטרה,

עד ששוכנעה ל לעשות כן.

48. **לא נשמעה בפנוי מחלוקת באשר לקביעות המתלוונת אשר הוגשו במסגרת ס' 10 (א) לפיקודת הריאות. מסירtan הוכחה בבית המשפט, ומהנימוקים המפורטים לעיל בהערכת עדותה של המתלוונת אני מעדיפה אותן על פני עדותה בפנוי.**

49. **מנגד, לא נתתי אמון בגרסאות הנאים**, אשר סתרו את הודהותיהם במשטרה, סתרו אחד את השני ואת עדי ההגנה בסוגיות מהותיות, וניסו לישב בדיוניהם סתרות ופערים שהתגלעו ביניהם במשטרה. כך באשר לשאלת אם נאשם 2 הגיע למතלוונת כוס מים בעת האירוע, בשאלת אם פנה אליה ומה אמר לה, אם מנע ממנה פיזית יצאת מהחדר, ועוד. גרסאותיהם בנושאים אלה היו כבשות וחשודות בתיאום, ולא מצאתי את הסביריהם באשר להסתפקותם גרסתם מנicha את הדעת.

לא נתתי אמון בתאזר לפיו נאשם 2 ירד מביתו בשעת לילה מאוחרת, ראה את המתלוונת מתפרצת, אולם לא שאל מה קרה, נתן לה כוס מים ועלה לבתו. כן איני מאמין כי זו הייתה כך הדבר, היה הנאשם משמש בהודעתו במשטרה פרט ממשועוט זיה, המתאר לשיטתו למעשה את כל מעשיו באירוע.

פרטים אחרים לגביים העיד נאשם 2, בניסיון לציר עצמו כדמות מיטיבה עבור המתלוונת, נסתרו על ידי מפקד התחנה ועל ידי רכז המודיעין, על ידי עד ההגנה מחמוד ועל ידי נאשם 1.

50. **באשר למועד האירוע המדוייק, העידו הנאים והמתלוונת כי האירוע התרחש במועדים שונים (ת/16 ע' 1, ת' 17 ע' 2, ות' 1 ע' 1). אין חולק כי הן המתלוונת והן הנאים מסכימים כי האירוע התרחש, בסמוך לפני החג.**

באשר למקום האירוע, הרוי שמהעדויות עולה כי המתלוונת אינה מתגוררת בחדר המיועד לשינה. מעדות נאשם 1 עולה כי האירוע התרחש הן בסלון והן בחדרה של המתלוונת, ולא מצאתי כי קיימת סתירה בדברי המתלוונת, אשר התייחסה הן להתרחשויות בסלון והן להתרחשויות בחדרה. התרשםתי כי מדובר במיקומים סמוכים, וכי חלק מהאירוע התרחש בשני המיקומות.

51. **בחומר הריאות מצוים חיזוקים מרובים לגרסת המתלוונת במשטרה, ובכלל זה מסמכים מחלוקת הרוחה, סירובה מנגד של המחלוקת לשפתח פעולה בחקירה, וחישש העדים מבני המשפחה, אשר הובילו כאשר לא ידעו כי הם מתוודים (החברה ש בת/36, נ' במצקרים שונים). גם אי הגעת המתלוונת אל המשטרה חרף הנסיבות השוטרים, אופן עדותה בפני, והסימן האדום ברגלה משמשים כחיזוק, כמו גם שקרי הנאים וחלקים שונים בעדויות עדי ההגנה.**

מכלול חיזוקים זה נושא משקל רב.

.52. עדויות עדי ההגנה ועודות מנהלת מחלקת הרווחה היו ככלל מגמתיות וסותרות, ונשאו חשש כבד לתיאום. כמוポート לעיל, לא נתתי אמון בגרסאותם עדים אלו, אשר ככלל אינם עדים אובייקטיבים אלא בני משפחתם של הנאים והמתלוננת, ואשר התרשםתי כי הם חוששים מפני הנאים.

כך גם התרשםתי מעדיות אחיה ואחותה של המתלוננת, אשר טענו בפניי כי סלחו לנאמן 2 על מעשיו, ונראה כי עדויות אלו אין משקפות את האמת.

.53. **معدויות העו"סים** בפניי עלה כי הם מתעדים באופן שוטף את המידע הנוגע למטופלים. **לא מצאתי** רמז בתרומות הרווחה לכך שהם אינם מאמנים למתלוננת או אינם מתיחסים לדבריה **ברצינות. נחפור הוא.** משומך כי אני מאמינה כי מודיע כה משמעותי לפוי המתלוננת משקרת תדיות, ואני אמינה, נשפט מהתמוד שערכו. התרשםתי כי עובדי הרווחה האמינו למתלוננת לאורך כל הדרכו, סברו כי היא בסכנה, פעלו יחד עם המשטרה, ואף חשו מטוסכים מכך שהיא אינה מבינה את עצמת הסכנה וחזרת לביתה. העו"סים חשו להעיד בפניי הנאים, והתרומות זו הייתה גם מנת חלקם של השוטרים (עדות החוקרת פלדמן, החוקרת כהן ומפקד התחנה), וכן עוללה בבירור מת/30-3 בז'ינה מנהלת הרווחה בפני המנהלת שלה, כי מדובר במשפחה "אלימה ומסוכנת", ובשל כך ביקשה כי הטיפול בתיק יועבר לשכת רווהacha אחרת.

.54. **מצאתי כי המתלוננת ניסתה לנוהג באופן עצמאי ולגדל את ילדיה כראות עיניה, אולם בני משפחתה התקשו להשלים עם הדבר, ולכן איימו עליה ותקפו אותה, כפי שנעשה באירוע נשוא כתוב האישום.**

כמתואר, המתלוננת הבחינה בין הפוגעים בה ומאיימים עליה באירועים שונים, והתרשםתי כי מדובר במי שהיתה מאוימת ונשקפה לה סכנה מצד בני משפחה שונים בתקופות שונות, כאשר המתלוננת דיבקה באשר לזהות המאיים או התוקף, ולא עירבה ביניהם.

.55. באשר לטענות בדבר **מחגלי חקירה**, הרי שיש לבחון הן את קיומם של המחדלים והן האם בעיטיהם קופча הגנת הנאים. עצם קיומו של מחגלי חקירות אינו מבסס כשלעצמם ספק סביר, וניתן לרפא מחגלי חקירה מסוימים באמצעות זימון לעדות מטעם ההגנה.

המתלוננת צינה מספר פעמים כי בטה היה עדה לאירוע, ויש אכן להציגו כי לא נעשו ניסיונות של ממש לגבות את עדות הבת.

יתכן כי היה מקום לחקור את הבת וудים אחרים במשטרה. ואולם הגנה לא ביקשה לזמן לבית המשפט. לפיכך, המסקנה הינה כי לא היה בעדיות אלו כדי לסייע להגנה, שכן חזקה כי אחרת הייתה מבקשת לעשות כן (ר' לעניין זה את ע"פ 9107/09, מור נ' מדינת ישראל, בו נקבע כי הימנעות מהזמן לעדות עד הגנה הרלוונטי יוצרת הנחה כי דבריו היו פועלם לחיזוק גרסת המאשימה, ואת ע"פ (מחוזי מרכז) 3076-01-09).

א' ח', פסקה 8ה').

הוא הדין גם בא הbateת הסבta למתן עדות, כאשר אין חולק כי נכח בארוע. בדיון מיום 11.6.14 נאמר על ידי ב"כ הנאשמים כי גב' חלים עדים לא יכול היה להתייצב לדין, ותעד בדיון של אחריו, אך בתאריך 29.6.14 הצהירו כי היה סובל מஸחרחות קשה ואי-יציבות בהליך, והוגש סיכום מידע רפואי לגבייה. לא מצאתי דבר במסמך המונע מהעדה להעיד.

נוכח דברים אלו לא מצאתי כי בנסיבות תיק זה יש במשקלם של מחדלי החקירה כדי להשפיע על תוצאת ההליך ועלורר ספק.

.56 הגנה לא טענה, ובדין, **באשר ליסודות העברות בהם מואשמים הנאשמים. ברוי כי משניתן אמון** בגרסת המתלוננת במשטרה, עברו הנאשמים עברות של תקיפה בצוותא ושל איומים, בתקופם את המתלוננת כמתואר לעיל, ובאיומים עלייה באומרים לה "תמותי תמותי" תוך כדי מעשה התקיפה, אימרהה שאין ספק כי יש בה כדי לאיים בפגיעה בגופה של המתלוננת.

.57 **nocח מרכיבות הנסיבות הזרהתי עצמי** **טרם הכרעה, ובחנותי בחון וחוור את הראיות.** יצאתי מנקודת המוצא כי המתלוננת אכן נותרת טינה לנאים 2, וכי קיים אצלה אינטרס להעליל עליו. יחד עם זאת, לאחר שבחנתי היטב את הראיות, אין ספק בלבי כי דברי המתלוננת במשטרה אמתם. נוכח המפורט לעיל, הגיעו למסקנה כי יש לבקר את הודעות המתלוננת במשטרה על פני עדותה בבית המשפט ועל פני עדויות ההגנה, ולפיכך אני מרשים את הנאשמים במiosis להם בכתב האישום.

ניתנה היום בתאריך 19 בנובמבר 2014